

[REDACTED]

b) článek s názvem „[REDACTED]“
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

c) [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

d) [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

e) [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

čímž porušila povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem,

II. za což se jí v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 140.000 Kč
(slovy sto čtyřicet tisíc korun českých)

III. a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč**,

splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO obviněné, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, společnosti [REDAKCE] doručeno dne

28. května 2014. Podkladem pro zahájení řízení byla zjištění Úřadu získaná z veřejných zdrojů.

Správnímu orgánu bylo dne 13. června 2014 doručeno vyjádření účastníka řízení ve kterém uvedl, že využívá právo na ochranu zdroje ve smyslu § 16 odst. 1 zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku a o změně některých dalších zákonů (tiskový zákon), a neposkytne informaci o tom, kdo a kdy mu předal informace o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, které následně zveřejnil.

K předmětu řízení dále uvedl, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného [redacted] a [redacted] (dříve [redacted]) byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, které stanoví, že „Uvedené informace (pozn. informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a až 8c trestního řádu) lze také zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby“.

Dle názoru účastníka řízení osoby, jichž se informace získané z odposlechlů týkají (ve smyslu ustanovení § 8c trestního řádu), jsou [redacted], který v době, kdy byly odposlechy pořízeny, byl [redacted] a [redacted] (dříve [redacted]), která byla v uvedené době [redacted]. Trestní řízení, jehož součástí tvoří příslušné záznamy odposlechlů telefonních hovorů a telekomunikačního provozu, jakožto důkazní materiál, bylo zahájeno dne 13. června 2013, kdy Útvar pro odhalování organizovaného zločinu provedl zásah v několika ústředních orgánech státní správy, v rámci kterého byli zatčeni 4 vysocí úředníci státní správy, 2 bývalí vysocí úředníci a 3 bývalí poslanci nejsilnější vládní strany; všichni byli podezřelí z korupce a zneužití pravomoci úřední osoby. Jednalo se o dosud největší policejní akci tohoto druhu ve veřejné sféře v České republice, která dne 17. června 2013 mimo jiné vyústila v [redacted]

[redacted]. Monitoring zpravodajství o této kauze na veřejnoprávním zpravodajském programu ČT 24 v prvním období této kauzy zaslal účastník řízení jako přílohu svého vyjádření.

Dále účastník řízení uvedl, že Vrchní státní zastupitelství v Olomouci svým usnesením z května roku 2014 vyloučilo případ sledování [redacted] za který jsou pro [redacted]

[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]
[redacted]

[redacted] Toto usnesení bylo zveřejněno dne 16. května 2014 na internetových stránkách týdeníku [redacted]. Dne 6. června 2014 podal státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v této věci obžalobu u Obvodního soudu pro Prahu 1. Tisková zpráva byla zveřejněna na internetových

stránkách Vrchního státního zastupitelství v Olomouci s tím, že „vyšetřování a prověřování zbývajících částí společného řízení dále pokračuje“.

Účastník řízení dále shrnul obsah jednotlivých článků, které byly uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení, a odůvodnil, proč dle jeho názoru nedošlo ke zveřejnění žádných informací, ze kterých by mohla vyplývat přednost ochrany soukromí před zjevným veřejným zájmem na zveřejnění těchto informací.

Ke zveřejňování obdobného typu informací dále účastník řízení zdůraznil, že se nejedná o první případ, kdy vydavatel periodického tisku, resp. provozovatel zpravodajských serverů, zveřejnil informace z odposlechlů. Redakce jeho médií vždy, a to i před přijetím „náhubkového zákona“, pracovaly s odposlechy jako se speciálním zdrojem informací. Účastník řízení vždy ověřoval, zda se jedná o autentický zdroj, tzn. zda se nejedná o podvrh, oslovoval dotčené osoby s žádostí o vyjádření k jejich obsahu, a při zveřejnění pečlivě vážil, zda je v konkrétním případě zveřejnění příslušných informací ve veřejném zájmu. Informace, které tímto testem neprošly, ve svých médiích nezveřejnil. Tímto procesem prošly i odposlechy, resp. informace z nich získané, které byly následně zveřejněny v rámci shora uvedených článků.

Závěrem účastník řízení uvádí, že jeho vyjádření vychází z informací, které jsou uvedeny v oznámení o zahájení správního řízení a z vedeného spisu. Shora uvedené oznámení je poměrně obecné a blíže nespecifikuje, zveřejnění kterých konkrétních pasáží příslušných článků má být v rozporu s ustanovením § 8c a § 8d trestního řádu. Proto je vyjádření účastníka řízení obecnější, když se nevyjadřuje k jednotlivým sdělením, ale vždy spíše k určité „množině“ tvrzení vymezené tématem příslušného článku.

Následně vyzval správní orgán k poskytnutí součinnosti Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (žádostí ze dne 17. června 2014), a to sdělením, zda osobní údaje pocházející z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obsažené v člancích zveřejněných účastníkem řízení (v rozsahu definovaném v oznámení o zahájení správního řízení) byly zpřístupněny také osobám, které nejsou orgány činnými v trestním řízení, a jakým, a dále ke sdělení, jaká opatření k zabezpečení osobních údajů byla orgány činnými v trestním řízení v dané věci přijata, aby nedošlo zejména k neoprávněnému zpřístupnění či zveřejnění předmětných osobních údajů. Dne 8. července 2014 byla správnímu orgánu doručena odpověď na uvedenou žádost, ve které Vrchní státní zastupitelství v Olomouci uvedlo, že nepotvrzuje a ani nemůže potvrdovat, zda všechny informace, které se v průběhu společného řízení vedeného u zdejšího státního zastupitelství pod sp. zn. ██████████ objevily ve sdělovacích prostředcích, odpovídají skutečnostem zjištěným v průběhu vedeného trestního řízení. Autenticitu může potvrdit jen u těch informací, které byly veřejnosti poskytnuty formou jeho oficiálních tiskových zpráv. Pokud se požaduje sdělení, zda osobní údaje obsažené v příložených člancích byly zpřístupněny osobám, které nejsou orgány činnými v trestním řízení, pak Vrchní státní zastupitelství v Olomouci poukazuje na skutečnost, že v žádosti nejsou osobní údaje, které jsou předmětem šetření, nijak specifikovány, vyjma obecného odkazu na publikované články. Už z toho důvodu, proto není možno žádosti ve vztahu ke konkrétním osobním údajům vyhovět.

V obecné poloze však dle sdělení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci lze uvést, že příložené články se dotýkají jednak části společného řízení směřující k činnosti Vojenského

zpravodajství, jednak se týkají usnesení zdejšího státního zastupitelství [REDAKCE] ze dne 6. května 2014, jímž byla ze společného řízení podle 23 odst. 1 trestního řádu vyloučena část trestního řízení, týkající se právě Vojenského zpravodajství. S částí společného řízení týkající se Vojenského zpravodajství byly přitom v souvislosti s realizací práva na obhajobu seznámeni advokáti obviněných osob (pozn. správního orgánu: jedná se dle textu o 4 osoby), kterým byla zpřístupněna příslušná část vyšetřovacího spisu včetně odposlechů a jejich prepisů, případně operativního vyhodnocení těchto materiálů. Pokud jde o výše zmiňované usnesení, bylo doručeno v souladu s trestním řádem osobám, jichž se dotýká a jejich obhájčům (pozn. správního orgánu: jedná se o 22 osob).

K dotazu na zabezpečení osobních údajů orgány činnými v trestním řízení v předmětné trestní věci Vrchní státní zastupitelství v Olomouci uvádí, že se nemůže vyjadřovat k případným opatřením Policie České republiky a soudů, které s předmětnými informacemi v souvislosti s výkonem své působnosti přišly do styku, a omezuje se tedy na popis zabezpečení u Vrchního státního zastupitelství v Olomouci. Spisový materiál byl dle sdělení k dispozici pouze konkrétním státním zástupcům, kteří ve věci konali, a to pouze v rozsahu potřebném k výkonu činnosti, přičemž k materiálům byl vyloučen přístup jakékoli jiné nepovolané osoby. Sami státní zástupci, kteří při výkonu své funkce přišli se skutečnostmi obsaženými ve vyšetřovacím spise do styku, jsou ve smyslu § 25 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, vázáni povinností mlčenlivosti a případné informace veřejnosti prostřednictvím médií mohou poskytovat jen v souladu s § 8a a násl. trestního řádu.

Dne 8. července 2014 zaslal správní orgán účastníkovi řízení výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že současně byl upřesněn předmět vedeného správního řízení, tj. byly (výčtem z jednotlivých článků) uvedeny informace, jejichž zveřejnění zakládá dle správního orgánu podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Účastník řízení se k jeho předmětu dále vyjádřil dne 25. července 2014, když doplnil své vyjádření ze dne 12. června 2014. Účastník řízení především opětovně zdůrazňuje, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného [REDAKCE] a [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]), které jsou předmětem správního řízení sp. zn. UOOU-05185/14, byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, neboť jejich zveřejnění odůvodňuje veřejný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčených osob. Dále opětovně zdůrazňuje, že těmito „dotčenými osobami“ jsou v uvedeném případě zřejmě pan [REDAKCE] a především [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]) s tím, že všechny informace, které jsou předmětem správního řízení, se přímo či nepřímo týkají výkonu funkce [REDAKCE] resp. nátlaku na osobu [REDAKCE]. Navíc Úřad v žádném z vytykaných případů (skutků) neuvádí, v čem konkrétně spatřuje „soukromí“, jehož ochrana by měla převažovat nad veřejným zájmem, ani proč by právě v tomto případě mělo převažovat právo na ochranu soukromí [zřejmě zejména paní [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]) a případně i [REDAKCE] nad zjevným veřejným zájmem. K tomu účastník řízení uvádí, že citované ustanovení § 8d trestního řádu vychází z judikatury Ústavního soudu (a Evropského soudu pro lidská práva) ve věcech střetu dvou práv, a to práva na informace podle článku 17 Listiny základních práv a svobod a práva na ochranu soukromí podle článku 10 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud výslovně judikoval, že „základní právo

podle čl. 17 Listiny je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny“ (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 357/96), přičemž „je především věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým“ (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/962). Obecné závěry Ústavního soudu týkající se požadavků na rozhodnutí obecných soudů ve věci ochrany osobnosti je tak nutné aplikovat i na rozhodnutí Úřadu v tomto správním řízení: „V konkrétním případě je proto vždy nezbytné zkoumat míru (intenzitu) tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a dobré pověsti), a to právě v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv (a jejich ochrany)“ (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 156/99). K otázce střetu veřejného zájmu a ochrany soukromí v souvislosti s výkonem veřejné moci odkazuje účastník řízení např. náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 517/10.

Dále účastník řízení nad rámec shora uvedeného uvádí, že informace o použití familiárního oslovení „[redacted]“ paní [redacted] (dříve [redacted] týkající se pana [redacted] [redacted], pak byla zveřejněna již 13. listopadu 2014 internetovým serverem [redacted] a od té doby několikrát zmíněna i v jiných médiích (účastník řízení tuto skutečnost dokládá monitoringem v příloze č. 1 svého vyjádření). V žádném případě se tak nejedná o informaci novou, dosud nezveřejněnou.

Pokud se týká informací z odposlechů týkajících se sledování paní [redacted] pak účastník řízení zdůrazňuje, že se opět jedná vesměs o informace již zveřejněné (i jinými médii). S ohledem na skutečnost, že advokát paní [redacted] (dříve [redacted]) opakovaně v médiích uvedl, že sledování paní [redacted] iniciovala jeho klientka v zájmu paní [redacted] z obav o její bezpečnost a nebezpečí skandálu pro [redacted] (viz k tomu monitoring v příloze č. 2 vyjádření), je obsah zveřejněných informací jednoznačně ve veřejném zájmu. Ochrana soukromí [zřejmě paní [redacted] (dříve [redacted])] nemůže tento veřejný zájem převážit. Navíc účastník řízení zdůrazňuje, že odposlechy týkající se tohoto skutku byly (před vydáním rozhodnutí Úřadu) „použity jako důkaz v řízení před soudem“, který ve věci neoprávněného sledování vydal dne 27. června 2014 trestní příkaz (viz monitoring v příloze č. 3 vyjádření).

Účastník řízení dále k informacím týkajících se sledování paní [redacted] a pana [redacted], uvádí, že se jedná o informace, které byly opakovaně zveřejňovány v různých médiích už od června 2013 (viz k tomu monitoring v příloze č. 4 vyjádření), a to včetně uvedení označení „[redacted]“ apod. I tyto odposlechy byly (před vydáním rozhodnutí Úřadu) „[redacted]“, který ve věci neoprávněného sledování vydal dne 27. června 2014 trestní příkaz (viz monitoring v příloze č. 3 vyjádření). Opět není jasné, z čeho Úřad dovozuje, že by právo na ochranu soukromí paní [redacted] (dříve [redacted]) mělo mít přednost před veřejným zájmem na zveřejnění příslušných informací.

Pokud se týká informací z odposlechů hovorů mezi paní [redacted] (dříve [redacted]) a panem [redacted], účastník řízení zdůrazňuje, že obsahem těchto rozhovorů je zjevný nátlak na [redacted] při obsazování vrcholných funkcí ve státní správě, kdy sám [redacted] Tyto rozhovory se uskutečnily v únoru 2013 a jednoznačně popisují stav [redacted], [redacted]

██████████ Jistě není třeba zvlášť připomínat rozsah pravomocí ██████████
██████████ ze kterého jednoznačně vyplývá, že ██████████ je veřejnou
osobou č. 1 v České republice. Zveřejnění informací o tak zásadním nátlaku na ██████████
██████████ bylo jednoznačně ve veřejném zájmu.
Jak již účastník řízení uvedl v předchozím vyjádření, nemůže v tomto případě převážit
ochrana soukromí v situaci, kdy obsahem rozhovorů mezi ██████████ a ██████████
██████████ jsou shora uvedené skutečnosti. Nelze přistoupit na skutečnost, že
důvěrné oslovení v rozhovoru mezi takto vysokými veřejnými činiteli může převážit ochranu
soukromí nad veřejný zájem, nad právo na informace podle článku 17 Listiny základních práv
a svobod. Navíc i důvěrnost mezi takto vysoce postavenými osobami je věcí veřejného
zájmu. Ustanovení článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví, že „Svobodu
projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření
v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu,
veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. S ohledem na skutečnost, že
zákaz zveřejnění odposlechů dle ustanovení § 8c trestního řádu není absolutní, ale je
prolomen (zmírněn) ustanovením § 8d trestního řádu, je nutné v každém konkrétním
případě zkoumat, zda upřednostnění ochrany soukromí není v rozporu s citovaným
ustanovením článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Na základě provedeného dokazování a shromážděného spisového materiálu vydal správní
orgán prvního stupně dne 30. července 2014 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13, kterým
uznal účastníka řízení vinným ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona
č. 101/2000 Sb. tím, že v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu
telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu
telekomunikačního provozu uskutečněného ██████████ a ██████████
(dříve ██████████) zveřejnil v deníku ██████████ a prostřednictvím zpravodajského portálu
██████████ osobní údaje, které byly blíže specifikovány ve výroku rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení v zákonné lhůtě rozklad, který byl
rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 zamítnut a
rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Proti rozhodnutí předsedy
Úřadu podal účastník řízení žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“)
rozsudkem čj. 5 A 200/2014-49-58 ze dne 9. srpna 2017 zamítl. Městský soud vzal za
prokázané, že zdrojem článků byly policejní odposlechy a záznamy telekomunikačního
provozu, což je dle něj zřejmé i ze samotných vyjádření účastníka řízení (žalobce) a dále ze
struktury a formy informací poskytnutých veřejnosti. Porušení § 8c trestního řádu považoval
městský soud rovněž za prokázané a odkaz účastníka řízení na judikaturu Evropského soudu
pro lidská práva za nepřipadný. Stejně tak se Ústavní soud v usnesení sp. zn. Pl. ÚS 10/09 (na
které odkazoval účastník řízení v odůvodnění své žaloby) vyjadřoval k případu, který není
stávajícímu podobný. Při posouzení požadavku na úplnost oznámení o zahájení řízení
městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2010, čj. 1
Afs 58/2009-541, a porušení zákona v daném případě neshledal. Ohledně možné
identifikovatelnosti výslovně nejmenovaných osob poukázal na § 4 písm. a) zákona
č. 101/2000 Sb. a na skutečnost, že z údajů obsažených v člancích byly i tyto osoby určitelné.
Dle městského soudu je též zcela nerozhodné, zda dotčené osoby podaly trestní oznámení
či zda daly jakkoliv najevo své dotčení. Přitom v daném případě postačilo vyvození správní
odpovědnosti a nebylo třeba přistoupit k odpovědnosti trestní.

Dle městského soudu se Úřad také řádně zabýval tím, že účastníkem řízení zveřejněné informace nebyly zveřejněny již dříve. Městský soud rovněž přisvědčil správním orgánům v hodnocení použití odposlechů v soudním řízení a případné zveřejnění v soudním řízení nepovažoval za rozhodné. Za řádné městský soud označil i vyhodnocení proporcionality mezi právem na ochranu soukromí a právem na svobodu projevu. Zájem veřejnosti na informování o trestné činnosti veřejně činných osob dle městského soudu nelze zaměňovat se zájmem na zveřejnění konkrétních a podrobných prepisů odposlechů. I veřejné osoby totiž mají právo na soukromí. Věcné informace získané i z těchto odposlechů bylo možno zveřejnit tak, aby byla ochrana soukromí respektována a aby nedošlo k zásahu do práva na ochranu soukromí dalších osob. Je veřejným zájmem informovat o vlivu na politická rozhodnutí [REDAKCE], nicméně není dán veřejný zájem na konkrétním obsahu jeho komunikace. Objektem ochrany není jen [REDAKCE] či [REDAKCE], ale i další osoby, jejichž hovory neměly nic společného s trestnou činností [REDAKCE], a nebyly ani čistě politické. Městský soud dále konstatoval, že respektuje, že veřejné osoby musí snášet větší míru kritiky (zde odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 15. března 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03), v daném případě však nešlo o kritiku osoby [REDAKCE]. Skutečnost, že se odposlechy týkaly jednoho z nejvyšších ústavních činitelů, dle něj nepředstavuje liberační důvod. Městský soud se ztotožnil i s úvahami Úřadu k výši pokuty.

Proti rozhodnutí Městského soudu v Praze podal účastník řízení kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 2 As 304/2017-42 ze dne 3. května 2018 zrušil rozsudek městského soudu čj. 5 A 200/2014-49 a také rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 a věc vrátil k dalšímu řízení. Při posuzování důvodnosti kasačních námitek Nejvyšší správní soud konstatoval ohledně kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d), zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, tedy nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu ze dne 9. srpna 2017, čj. 5A 200/2014-49, že nezjistil nepřezkoumatelnost rozsudku, neboť odůvodnění je oporou výroku a vypořádává se dostatečně se žalobními námitkami.

K námitce nedostatečného zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud konstatoval, že naplnění tohoto důvodu neshledává. Účastník řízení nepovažoval za prokázané, že zdrojem jím zveřejněných informací byly odposlechy, přičemž sám tuto skutečnost uvedl ve svém vyjádření ze dne 14. srpna 2014 a nadto je původ informací dle Nejvyššího správního soudu zřejmý i ze samotných článků zveřejněných v nebulvárním tisku ve struktuře odpovídající záznamu hovoru, jak to konstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí městský soud. Vymezení předmětu v oznámení o zahájení správního řízení shledal Nejvyšší správní soud dostatečným, přičemž podrobnější vymezení skutku bylo obsaženo v oznámení seznámení se s podklady, tedy před rozhodnutím. Nejvyšší správní soud též v této souvislosti poukazuje na fakt, že účastník řízení nemohl mít pochybnosti o vymezení skutku, neboť na oznámení o zahájení řízení reagoval adekvátně a se znalostí věci. V souvislosti s upřesněním obsahu článku byl správním orgánem prvního stupně též dán i okruh osob, jejichž soukromí mělo být narušeno a které účastník řízení sám jmenoval ve svém vyjádření ze dne 12. června 2014, z čehož je zřejmé, že se nejednalo pouze o dotčení ochrany soukromí [REDAKCE] a [REDAKCE]. Obsah pojmu zveřejnění byl dle Nejvyššího správního soudu důkladně vysvětlen odvolacím orgánem, který zdůraznil význam zveřejnění co do formy i do opakovanosti a rozvedl, že předchozí zveřejnění neobsahovala prepis odposlechů.

Ohledně kasační námitky směřující proti správnosti posouzení právní otázky soudem, Nejvyšší správní soud účastníkovi řízení v podstatné míře přisvědčil. Nejvyšší správní soud se

v této souvislosti zabýval zejména testem proporcionality práva na informace a ochrany soukromí, kdy shledal, že odvolací orgán i městský soud nedostatečně roztřídily informace s ohledem na rozsah zveřejnění přípustný ve smyslu § 8d trestního řádu, který by ve svém důsledku vedl k modifikaci rozsahu deliktního jednání účastníka řízení. Návod k této modifikaci dává Nejvyšší správní soud v bodu 42 s tím, že je nutné zejména chránit soukromí osob, na které se vztahovalo sledování nařízené [REDAKCE], tedy [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], vůči nimž byl obsah informací podle Nejvyššího správního soudu až znevažující. Celkově pak k této otázce Nejvyšší správní soud shrnuje, že „nelze upřít převahu veřejného zájmu na zveřejnění informací tam, kde tyto informace seznamují veřejnost s tím, že [REDAKCE] byl při svém mocenském rozhodování relevantně ovlivňován osobou, jíž takové jednání formálně vzato nepříslušelo, a že tato osoba komunikovala s pracovníky zpravodajských služeb ve věcech svého soukromého zájmu týkajícího se [REDAKCE]. Úplné zveřejnění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu tak bylo problematické a bylo namísto rozsah informací omezit, ale pokud se tak nestalo, bylo na žalovaném a jeho předsedovi, aby tyto informace roztřídili a zodpovědně se zabývali tím, v jakém rozsahu bylo zveřejnění těchto informací přípustné ve smyslu § 8d trestního řádu. Totéž měl učinit i městský soud.“

Nejvyšší správní soud též konstatoval, že správní delikt dle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. není vázán na návrh dotčené osoby ani na míru jejího dotčení, z jejichž absence účastník řízení nesprávně dovozuje postrádání společenské škodlivosti, a tedy nenaplnění zásady „ultima ratio“. Závěrem se Nejvyšší správní soud vyjádřil k výši udělené pokuty, kterou shledal jako zákonnou a řádně odůvodněnou, avšak vzhledem k odlišnému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu na rozsah deliktního jednání konstatoval, že po jeho novém vymezení správním orgánem bude muset být nově provedena i úvaha o výši pokuty.

Správní orgán tak na základě rozhodnutí předsedkyně Úřadu čj. UOOU-05185/14-31 ze dne 14. června 2018, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-13 a věc mu byla vrácena k novému projednání, pokračoval v řízení. V tomto dalším řízení byl správní orgán v souladu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb. vázán právním názorem městského soudu i Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve výše zmiňovaných rozsudcích. Výsledkem řízení bylo rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38, kterým byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání správního deliktu, přičemž došlo v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k úpravě výroku (jeho zredukování) na ty části zveřejněných odposlechů a záznamu telekomunikačního provozu, kde na jejich zveřejnění nebyl veřejný zájem. Rovněž došlo ke snížení uložené sankce z původních 240.000 Kč na 180.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník řízení opět rozklad.

V rozkladu ze dne 2. srpna 2018 účastník řízení opakuje své argumenty vyjádřené již dříve. Účastník řízení má za to, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zásadou „ultima ratio“. Účastník řízení v této souvislosti zdůraznil, že žádná z osob, jejichž osobní údaje byly zveřejněny, se na něj neobrátila s jakoukoliv žádostí směřující k ochraně práva na ochranu jejího soukromí. Z této skutečnosti pak účastník řízení dovozuje absenci společenské škodlivosti svého jednání a tedy nenaplnění materiální stránky příslušného správního deliktu. Účastník řízení také v souvislosti se zásadou ultima ratio odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14, konkrétně jeho body 47 až 50, kde se k uplatnění této zásady Ústavní soud vyjadřuje. Zmíněný nálezy se týkal porušení práva na svobodu projevu [REDAKCE]

Radou pro rozhlasové a televizní vysílání byla [REDAKCE] v rámci správního řízení uložena pokuta za neobjektivně pojatou reportáž týkající se kněžského bratrstva. V bodě 50. předmětného nálezu Ústavní soud konstatuje, že „*uplatnění správnětrestní represe k ochraně hodnot, jež dotčené subjekty samy nebránily a jejichž potřeba ochrany (pro povahu dotčení) nepřesahuje vlastní zájem dotčených subjektů, není nezbytné. Za takového stavu není uložení sankce stěžovatele legitimováno ochranou práva a svobod druhých podle čl. 17 odst. 4 Listiny.*“

Dále účastník řízení zastává názor, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, které jsou předmětem tohoto správního řízení, byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, neboť jejich publikování odůvodňuje veřejný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčených osob. V této souvislosti účastník řízení rozporoval i test proporcionality provedený správním orgánem prvního stupně ve vztahu k výroku I písm. a), b) a c) napadeného rozhodnutí. Pokud se jedná o informaci o intimním vztahu [REDAKCE] a [REDAKCE] tak tato byla zveřejněna již dříve, a to v článku deníku [REDAKCE] dne 15. června 2013. Správní orgán prvního stupně tak, dle názoru účastníka řízení, nepřihlédl ke skutečnosti, že tyto informace byly veřejnosti známy a jejich soukromý charakter byl tak značně oslaben.

K výroku I písm. d) napadeného rozhodnutí pak účastník řízení uvádí, že části SMS zpráv jsou vytrženy z kontextu článku. Z jeho celého textu je, dle názoru účastníka řízení, zřejmé, že komunikace se netýkala soukromé záležitosti, ale uplatnění vlivu [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]) na [REDAKCE] České republiky na obsazení vysoké státní funkce. Stejně argumenty pak účastník řízení uvádí k výroku I písm. e) napadeného rozhodnutí.

K osobě sekretářky [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]) účastník řízení uvedl, že žádná soukromá informace v článcích uvedena nebyla. Skutečnost, že sledovala v pracovní době své kolegy, je informací, jejíž publikování je ve veřejném zájmu. Účastník řízení je rovněž přesvědčen, že v případě článku uvedeného ve výroku I. písm. a) napadeného rozhodnutí, je veřejný zájem dán s ohledem na zneužívání zpravodajských služeb vysokou státní úřednicí.

Závěrem účastník řízení namítl, že správní orgán prvního stupně při určení výše sankce nezohlednil skutečnost, že publikované informace již byly veřejnosti známy. Jako okolnost zvyšující závažnost deliktního jednání účastníka řízení hodnotil správní orgán prvního stupně též skutečnost, že jednáním účastníka řízení došlo ke zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob. To se ovšem, dle názoru účastníka řízení, netýkalo asistentky podřízené [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]), u které byl okruh osob, které ji mohly ztotožnit, velice úzký.

Rozhodnutím předsedkyně čj. UOOU-05185/14-44 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-38 zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Odvolací orgán konstatoval, že správní orgán má provést opětovně test proporcionality v souladu s požadavkem Nejvyššího správního soudu, a to ve vztahu ke všem informacím a všem dotčeným osobám. Konkrétně pak k výroku I písm. a) uvedl, že se shoduje s názorem Nejvyššího správního soudu, dle kterého je v tomto zveřejněném článku sporné dotčení aktérů tohoto článku, jimiž byly [REDAKCE] a zpravodajci v řídicích funkcích [REDAKCE], neboť článek vypovídá o jejich úkolování [REDAKCE]. K výroku I písm. b) k části článku, která se týká jen komunikace [REDAKCE]

██████████ s ██████████ měl správní orgán v odůvodnění převahy veřejného zájmu uvést proč a u kterých informací o dotčených subjektech tuto převahu spatřuje a u kterých spatřuje převahu práva na ochranu soukromí. Rovněž tak odvolací orgán uvedl, že uložená sankce má být proti původně uložené sankci 240.000 Kč snížena proporcionálně, aby vypovídala o zúžení obsahu článků uvedených ve výroku nového rozhodnutí.

Dne 1. července 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Dle § 2 odst. 4 tohoto zákona se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje pouze tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější. Toto ustanovení je přitom promítnutím ústavněprávní zásady obsažené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato zásada se přitom promítá i do přechodných ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., neboť podle § 112 odst. 1 tohoto zákona odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější, a podle odst. 3 tohoto ustanovení se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Správní orgán posoudil jak obsah zákona č. 250/2016 Sb., tak obsah zákona č. 101/2000 Sb. (ve znění účinném do 30. června 2017 a ve znění účinném od 1. července 2017) a došel k závěru, že pozdější právní úprava je pro účastníka řízení příznivější. Důvodem je zejména skutečnost, že na rozdíl od předchozí právní úpravy zákon č. 250/2016 Sb. umožňuje uložit jako správní trest napomenutí, či za stanovených podmínek od uložení správního trestu upustit. Správní orgán proto posuzoval jednání účastníka řízení dle právní úpravy účinné od 1. července 2017.

K předmětu tohoto správního řízení je třeba uvést, že § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. definuje pojem osobní údaj tak, že osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu. Je tedy nepochybné, že informace zveřejněné účastníkem řízení (a vymezené ve výroku tohoto rozhodnutí) jsou osobními údaji, neboť se vztahují k určeným či určitelným subjektům údajů.

Podle § 8c trestního řádu platí, že nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Výjimky ze zákazu zveřejnění podle citovaného ustanovení jsou následně uvedeny v § 8d trestního řádu. Relevantní pro předmět tohoto řízení je přitom v podstatě pouze výjimka obsažená v odst. 1 tohoto ustanovení, podle které lze uvedené informace zveřejnit, odůvodňuje-li to veřejný zájem, pokud převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčené osoby.

Dále platí, že právnická osoba se podle § 45a odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. dopustí přestupku tím, že poruší zákaz zveřejnění osobních údajů stanovený jiným právním předpisem. Za přestupek podle odstavce 1 spáchaný tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem se podle § 45a odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. uloží pokuta do 5 000 000 Kč.

Mezi správním orgánem a účastníkem řízení není sporné, že účastník řízení zveřejnil informace, na které se v obecném rozsahu vztahuje zákaz obsažený v § 8c trestního řádu (s výjimkou té části výroků, u kterých účastník řízení tvrdí, že byly použity jako důkaz v řízení před soudem, k čemuž se správní orgán vyjádří níže), a že tak učinil tiskem (v deníku [REDAKCE]) a veřejně přístupnou počítačovou sítí (prostřednictvím zpravodajského portálu [REDAKCE]).

Účastník řízení argumentuje zejména tím, že postupoval v souladu s § 8d odst. 1 trestního řádu. Nezbytné pro rozhodnutí v dané věci je tak posouzení dvou ústavně chráněných práv, tj. práva na soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) a práva na svobodu projevu a na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod). Odpovídající úpravu pak obsahuje i Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“); tj. čl. 8 právo na respektování rodinného a soukromého života a čl. 10 svoboda projevu.

Právo na svobodu projevu má současně výslovně v týchž předpisech stanoveny své limity; podle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy výkon těchto svobod (tj. svobody projevu), protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Pokud se týká omezení práva na soukromí, pak v rámci Listiny základních práv a svobod je obsaženo ve slově „neoprávněný“ v odst. 2 a 3 výše uvedeného článku 10. Zákonodárce (resp. v tomto případě ústavodárce) tak presumuje, že existují i zásahy do těchto práv, které jsou oprávněné. Omezení práva na respektování rodinného a soukromého života dle Úmluvy v čl. 8 odst. 2 pak upravuje pouze situace, které se týkají zásahů prováděných státními orgány.

Na základě výše uvedeného došel správní orgán k závěru, že zákaz v § 8c trestního řádu směřující vůči každému je ve své podstatě projevem pozitivního závazku České republiky ve vztahu k čl. 8 Úmluvy (potažmo čl. 10 Listiny základních práv a svobod). Stát totiž, jak je nutno zdůraznit, v některých fázích trestního řízení nemá možnost, jak zachovat důvěrnost informací, které souvisí s nařízením či provedením odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nebo z něj pochází, když je povinen seznámit s těmito informacemi i osoby stojící mimo orgány činné v trestním řízení (a že tomu tak bylo i v tomto případě potvrzuje sdělení Vrchního státního zastupitelství v Olomouci). Je tedy zjevné, že tímto okamžikem ztrácí nad takovými informacemi svou výhradní kontrolu a nezbývá mu,

než ochránit soukromí osob, které bylo v důsledku provádění odposlechu dotčeno, před dalšími zásahy prostřednictvím právní normy, kterou je právě § 8c trestního řádu (ve spojení s § 45a zákona č. 101/2000 Sb., neboť neexistovala-li by za porušení normy hrozba sankcí, nemohla by plnit svůj cíl). Toto ustanovení je přitom nejen legitimním cílem státu, ale i nezbytným zásahem do práva na svobodu projevu.

Správní orgán dále zdůrazňuje, že považuje důvěrnost obsahu, podrobností a okolností telefonního hovoru či komunikace prostřednictvím textových zpráv, tj. obecně důvěrnost komunikace za důležitou dimenzi práva na soukromí a zásahy do tohoto práva je tak třeba podrobovat vždy přísné proporcionalitě. Každá komunikace tohoto typu je tak věcí navýsost soukromou, a to bez ohledu na to, zda jej vedou osoby veřejně činné či osoby jiné. V důsledku toho je i jakákoli nahrávka či jiný záznam takové komunikace (ať už pořízené legálně či nikoli) vždy zásahem do soukromí dotčených osob.

Účastník řízení opakovaně argumentuje tím, že bylo resp. je ve veřejném zájmu, aby veškeré informace, které zveřejnil a které pocházejí z pořízených odposlechnů a záznamů telekomunikačního provozu, byly společnosti známy. S tím však nelze souhlasit. Podle názoru správního orgánu sice je celá „kauza [REDAKCE]“ nepochybně předmětem veřejného zájmu. Tyto skutečnosti však nelze směřovat s tím, zda je ve veřejném zájmu zveřejňovat konkrétní a podrobné přepisy z pořízených odposlechnů, včetně dalších informací (přesný čas a datum pořízení apod.). I veřejně činné osoby (a je třeba dodat, že v některých případech se o takové osoby ani nejednalo) však mají právo na soukromí (byť korigované měřítkem veřejného zájmu) a postup účastníka řízení správní orgán nepovažuje za přiměřený. Je třeba zdůraznit, že i věcné informace, které byly v odposleších obsaženy, by bylo možné zveřejnit tak, aby nedošlo k nepřijatelnému zásahu do soukromí dotčených osob. V mnoha případech by přitom bylo dostačující zveřejnit informace bez toho, aby jim byl dodán dehonestující a / nebo do soukromí hrubě zasahující charakter vyplývající např. z formy, jakou byly zveřejněny – tj. přesným přepisem pořízených odposlechnů.

Správní orgán nemůže souhlasit ani s tím, co naznačuje účastník řízení, tj. že objektem ochrany v tomto případě je pouze právo na soukromí [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]), příp. [REDAKCE]. Takový pohled se totiž jeví jako značně zužující. V první řadě je třeba zdůraznit, že zveřejněné informace se zdaleka netýkají pouze těchto dvou osob, avšak i dalších obviněných a dále osob, které měly k předmětu trestního řízení resp. obecně celé „kauzy [REDAKCE]“ jiný vztah (byly objektem sledování obviněných osob apod.). Je však třeba též konstatovat, že druhovým objektem tohoto správního řízení je dodržování právních norem týkajících se zveřejňování osobních údajů v souvislosti s trestním řízením, či zcela obecně řečeno ochrana práva na soukromí jako základního lidského práva. V této souvislosti správní orgán shrnuje, že dle jeho názoru jsou dotčenými subjekty údajů (tj. osobami, jejichž osobní údaje byly účastníkem řízení zveřejněny) tyto osoby: [REDAKCE] [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]), [REDAKCE], [REDAKCE].

Na okraj k této otázce správní orgán dodává, že obsah odposlechnů se dotýká i dalších osob, zejména pak blíže neurčené asistentky Jany [REDAKCE] (dříve [REDAKCE]), která dostala za úkol sledovat [REDAKCE] a která je zmiňována v člancích „[REDAKCE]“ a „[REDAKCE]“. Přesto, že nejsou v člancích uvedeny její identifikační údaje, je i tato osoba pro řadu jiných nepochybně osobou identifikovatelnou. Správní orgán se pak konkrétní mírou porušení práva na ochranu

osobních údajů, která dosahuje škodlivosti zakládající odpovědnost za přešupek, zabýval u osob, které jsou upřesněny ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. [REDACTED].

Správní orgán dále konstatuje, že tyto odposlechy nebyly použity jako důkaz v řízení před soudem, neboť došlo k vydání trestního příkazu vůči [REDACTED] (dříve [REDACTED]) dne 27. června 2014. S ohledem na charakter trestního příkazu je zjevné, že tyto odposlechy nemohly být použity jako důkaz v řízení před soudem, neboť před soudem nebylo žádné dokazování prováděno. Nadto je třeba uvést, že pokud došlo následně (tj. po spáchání skutku účastníkem řízení) k použití pořízených odposlechlů při provádění dokazování před soudem, nejednalo by se v žádném případě o okolnost vylučující protiprávnost jeho jednání.

Účastník řízení dále namítá, že některé informace byly zveřejňovány v jiných médiích i před tím, než došlo k jejich zveřejnění účastníkem řízení. Správní orgán k tomu uvádí, že § 8c trestního řádu chrání odposlouchávané osoby před tím, aby se zejména doslovné přepisy odposlechlů neobjevovaly v médiích a nebyly používány k dehonestaci odposlouchávaných osob, resp. k pobavení veřejnosti. Jiné osoby tak nezveřejnily stejné informace, které jsou předmětem tohoto správního řízení, a tvrzení účastníka řízení je tak nepřipadné. Zákaz zveřejnění s ohledem na smysl a účel § 8c trestního řádu je třeba vykládat jako zákaz jakéhokoliv zveřejnění a nikoliv pouze prvního uvedení na veřejnost. Tomuto závěru přisvědčil ve svém rozsudku také Nejvyšší správní soud.

K porušení zásady ultima ratio, tedy subsidiarity trestní represe, správní orgán uvádí, že správní právo postihuje jednání méně společensky škodlivá než právo trestní. Ve vztahu na účastníkem řízení zmíněný náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14 ze dne 30. ledna 2018 je třeba uvést, že se týká věcně zcela odlišného případu. Předmětem reportáže televize [REDACTED] byl informační leták [REDACTED], který informoval o tom, jaké oblečení je vhodné nosit do kostela, a které může naopak vzbudit pohoršení až nevolnost kněžích, přičemž poněkud absurdně vyznělo jak pojetí brožury, tak prezentace jejího obsahu reportérkou, které mohlo (zejména věřícím) divákům vyznít až jako výsměch požadavku na decentní a důstojný oděv, který je při návštěvě kostela, dle obecných zvyklostí na našem území, vhodný. Je zcela evidentní, že obsah reportáže, kterým je zlehčování problematiky vhodnosti decentního odívání do kostela, není svou povahou tak závažný, jako zveřejňování informací z odposlechlů získaných novináři z neúvedených zdrojů. Zveřejnění informací tohoto typu totiž nezasahuje ve své obecnosti pouze do práv osob, které jsou vymezeny ve výroku tohoto rozhodnutí, ale též do práv všech osob, které jsou ze zákonných důvodů podobným způsobem sledovány. Tyto osoby a obecně celá společnost si musí být jista, že v případě takto závažného zásahu do práv jednotlivců, který nepochybně odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu představují, bude s informacemi takto získanými dále nakládáno striktně dle příslušných zákonných ustanovení. To je důvod, proč existuje speciální právní úprava obsažená v § 8c trestního řádu ve spojení s příslušnými ustanoveními zákona č. 101/2000 Sb., která osoby a informace z odposlechlů a záznamu telekomunikačního provozu výslovně chrání. To je též důvod, proč toto řízení a rozhodnutí v něm neporušují zásadu ultima ratio. Správní orgán dále uvádí, že posouzením možnosti aplikace zásady ultima ratio na předmět vedeného řízení se rovněž zabýval Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, stejně jako správní orgán, že její aplikace zde není na místě.

Jak vyplývá již z výše uvedeného, došlo dle správního orgánu a také dle názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ke zveřejnění informací v rozporu s § 8c trestního řádu. Dle závazného pokynu Nejvyššího správního soudu (viz body 39 až 42 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 304/2017-42) pak správní orgán provedl test proporcionality ve vztahu k informacím zveřejněných v jednotlivých člancích a osobám, kterých se tyto informace dotýkají, a došel k následujícím závěrům.

Nelze dovodit převahu soukromí při zveřejnění článku s názvem „[redacted]“ ze dne 16. května 2014, ve kterém bylo použito familiární oslovení [redacted]. Rovněž tak převáží veřejný zájem na zveřejnění informací, které byly obsaženy v člancích „[redacted]“ ze dne 22. května 2014, který ve velké míře demonstruje vliv, který měla [redacted] na [redacted] a jeho politické rozhodování, zejména na obsazení funkce předsedy [redacted]. Stejný závěr tak lze dovodit z části článku zveřejněného s názvem „[redacted]“ dne 22. května 2014, který obsahu opakovaně zmínku o obsazování této politicky významné funkce. Zveřejnění uvedených informací, které se dotýkají zejména [redacted] a [redacted], tak nepovažuje správní orgán za naplňující skutkovou podstatu přestupku.

K dalším jednotlivým článkům uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí je třeba uvést následující. Článek uvedený v bodu I písm. a) výroku rozhodnutí obsahuje přepis těch částí článku, které se dotýkají nikoliv pouze [redacted] a dalších komunikujících osob, ale dotýkají se také [redacted] a [redacted]. Text části tohoto článku je vůči těmto osobám (jak uvedl též Nejvyšší správní soud) místy až znevažující, proto zde nelze dovodit převahu veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromí těchto tří osob. Správní orgán v tomto bodu výroku ponechal pouze ty části článku, které se týkají sledovaných osob. Přezdívky, kterými jsou označovány v doslovném přepisu komunikace a postupy použité vůči těmto osobám ze strany [redacted] a dalších osob, jsou hrubě urážlivé a významně narušují jejich soukromí, a to i bez toho aby došlo k jejich zveřejnění. Tuto skutečnost nevzal účastník řízení vůbec v potaz a pro účely barvitého dokreslení svého titulku je použil, aniž by doslovný přepis se všemi detaily byl nezbytný k objektivnímu informování veřejnosti o nekalých praktikách užívaných [redacted] a pracovníky zpravodajské služby.

Bod I písm. b) výroku rozhodnutí obsahuje přepis části článku nazvaného „[redacted]“ ze dne 21. května 2014, která se týká výhradně komunikace [redacted] s její asistentkou popisující průběh sledování [redacted] a [redacted]. Ani v tomto případě nelze přisvědčit názoru účastníka řízení na převaze zájmu veřejnosti při získávání těchto informací. Dotčenou osobou tak je v tomto případě nikoliv pouze [redacted], ale také její asistentka a sledované osoby, kdy zájem na ochraně jejich soukromí jednoznačně převáží. Správní orgán dle pokynu odvolacího orgánu vyhodnotil část článku obsahující komunikaci mezi [redacted] a [redacted] a z výroku rozhodnutí vypustil z důvodu převahy veřejného zájmu následující věty: „[redacted] [redacted], jak [redacted] sdělila asistentce.“ a „[redacted]“ Naopak informaci o tom, že [redacted] vozí [redacted] do práce, která jednoznačně naznačuje existenci jiných než pracovních vazeb mezi těmito osobami, je nutno považovat za zasahující do soukromí. Stejně tak správní orgán posoudil zveřejnění informace o anonymní SMS zprávě o údajném vztahu [redacted] s jiným mužem. Převahu

veřejného zájmu na sdělení těchto informací obsažených v této části článku tedy nelze spatřovat.

Bod I písm. c) výroku rozhodnutí se týká části článku ze dne 21. května 2014 „[REDAKCE]“, který stejně jako v písm. b) obsahuje pouze tu část, která významnou měrou zasahuje do soukromí dalších osob ([REDAKCE]), [REDAKCE]. Proto i zveřejnění této části článku vyhodnotil správní orgán (s odkazem na odůvodnění obsažené v předchozím odstavci) jako porušení zákazu zveřejnění, na které nelze vztáhnout výjimku podle § 8d odst. 1 trestního řádu.

K bodu I písm. d) výroku rozhodnutí správní orgán konstatuje, že došlo ke zveřejnění části SMS zpráv, které si vyměnili [REDAKCE] a [REDAKCE] a jejichž charakter je vysoce soukromý. Správní orgán již před vydáním rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38 provedl test možné převahy veřejného zájmu se závěrem, že zveřejnění takto konkrétních a detailních informací nebylo nezbytné k dokreslení vlivu [REDAKCE] na politická rozhodnutí [REDAKCE] coby [REDAKCE] a tudíž došlo jejich zveřejněním k zásahu do soukromí také těchto dvou osob. Byť se jednalo o osoby veřejného zájmu, není zde namístě popřít i jejich právo na soukromí způsobem, jakým to učinil účastník řízení.

K bodu I písm. e) výroku rozhodnutí správní orgán opět konstatuje, že se jedná o přepis soukromé komunikace mezi [REDAKCE] a [REDAKCE] a neshledal, stejně jako u předchozího článku, převažující zájem veřejnosti na zveřejnění takto konkrétních a detailních informací o sporech a hádkách mezi těmito dvěma osobami. Část článku, která se nejvýznamněji týkala možného dokreslení vlivu [REDAKCE] na politické rozhodování [REDAKCE] (poslední odstavec z původního rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13), není již součástí tohoto rozhodnutí a ani nebyla součástí rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38. U této části i s ohledem na názor Nejvyššího správního soudu totiž bylo možné zájem veřejnosti na zpřístupnění této informace spatřovat. Správní orgán tedy již před vydáním rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38 provedl test možné převahy veřejného zájmu, jehož výsledkem bylo vypuštění tohoto textu: „[REDAKCE]“

Správní orgán tak považuje na základě výše uvedeného za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnost stanovenou v § 8c trestního řádu, podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, které se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a, nebo informace získané sledováním osob a věcí podle § 158d odst. 2 a 3, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Tím spáchal ve vztahu k rozsahu zveřejněných osobních údajů a osobám specifikovaným ve výroku tohoto rozhodnutí přestupek podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb.

Podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb. se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídně zejména k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti obviněného.

Při stanovení správního trestu tak správní orgán přihlédl především k povaze a závažnosti přestupku, přičemž má na základě § 38 zákona č. 250/2016 Sb. za to, že závažnost přestupku zvyšuje především charakter osobních údajů, které byly zveřejněny (k tomu správní orgán odkazuje na část odůvodnění tohoto rozhodnutí týkající se zásahu do soukromí v případě zásahu do důvěrnosti komunikace a následného zveřejnění těchto zpráv). V případě sledovaných osob ( ) lze intenzitu zásahu do jejich soukromí označit jako velmi vysokou, přičemž tyto osoby se nepodílely na žádné z činností, které byly předmětem vyšetřování ze strany orgánů činných v trestním řízení. Současně je okolností zvyšující závažnost jednání účastníka řízení skutečnost, že jednáním účastníka řízení došlo ke zpřístupnění osobních údajů v podstatě neomezenému počtu osob a současně, s ohledem na zvolené prostředky, zveřejněním údajů došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit. Pokud se týká povahy činnosti účastníka řízení, je dle správního orgánu profesionálem v oboru, což míru škodlivosti přestupku nepochybně zvyšuje.

Jako okolnost snižující závažnost jednání účastníka řízení pak správní orgán hodnotil skutečnost, že se jednalo o veřejností sledovanou mediální kauzu, která byla v dané době středem zájmu.

Způsob protiprávního jednání účastníka řízení, tj. zveřejnění údajů prostřednictvím tisku a internetu správní orgán neposoudil ani jako okolnost zvyšující závažnost jednání ani jako okolnost míru škodlivosti snižující. S ohledem na formulaci kvalifikované skutkové podstaty přestupku, který účastník řízení spáchal, je nutné konstatovat, že se jedná o způsob v podstatě obvyklý, kterým je zákon porušován. Pokud se týká doby, po kterou byly údaje zveřejněny, ani tu neposoudil jako zvyšující či snižující závažnost jednání (k tomu více výše ve vztahu k následku protiprávního jednání, který byl nevratný). Stejně tak je třeba vyhodnotit počet dotčených subjektů údajů (tj. osob, jejichž osobní údaje byly účastníkem řízení zveřejněny, a které jsou uvedeny výše), neboť tento počet je příliš vysoký na to, aby závažnost jednání snižoval, a současně nikoli dosahující úrovně, kterou by již bylo možné považovat za okolnost závažnost zvyšující. Skutečnost, že sekretářka ( ) byla (s ohledem na skutečnost, že účastník řízení nezveřejnil její jméno a příjmení) identifikovatelná pouze pro část veřejnosti, lze sice hodnotit jako okolnost snižující závažnost jednání účastníka řízení, avšak k zásahu do jejího soukromí nepochybně došlo a nelze jej s odkazem na výše uvedené napravit.

Polehčující či přitěžující okolnosti ve smyslu § 39 a 40 zákona č. 250/2016 Sb. ve věci správní orgán neshledal.

Sankci 240.000 Kč, která byla účastníkovi řízení uložena v původním rozhodnutí, snížil správní orgán vzhledem ke skutečnosti, že byl zúžen obsah výroku oproti původnímu rozhodnutí (2 články a části 2 článků byly vypuštěny). Správní orgán však zdůrazňuje, že výši sankce nelze odvozovat pouze proporcionálně ve vztahu k počtu článků nebo jejich rozsahu, nýbrž zásadně je třeba ji stanovit ve vztahu ke všem okolnostem protiprávního jednání, s ohledem na předmět tohoto řízení pak zejména ve vztahu k jejich obsahu, dotčeným osobám a významu textu z hlediska závažnosti zásahu do soukromí. Významný zásah do soukromí dotčených osob totiž může nepochybně vyvolat i jen pár účastníkem řízení zveřejněných vět.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněnému, který byl uznán vinným, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u Úřadu pro ochranu osobních údajů proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedkyni Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha 14. listopadu 2018

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru kontrolního